

sepsal Waughin Jarth

ecumus Scotti se usadil do křesla a naslouchal Liodovi Jurovi. Písař nemohl uvěřit tomu, jak jeho bývalý přítel ze Stavebního výboru pána Atria ztloustl. Po kořeněné vůni, která se ještě před chvílí linula z misky s pečeným masem, už nebylo ani stopy. Všechny ostatní zvukové i zrakové vjemy Prithalské haly prostě zmizely, jelikož teď tu nebylo už nic než obrovská postava Jura. Scotti se nikdy nepovažoval za vznětlivého člověka, teď však cítil, jak mu s funěním a hlučností toho muže, jehož špatně napsaný dopis jej v Mrazivci stál místo v Městské císařské bance, stoupá krev do hlavy.

Kdes byl? zeptal se Jurus znova. "Je to už dávno, co jsem ti říkal, že se setkáme ve Falinesti."

Já tam taky byl, zadržával trochu Scotti, který byl tak zaskočen, že se ani nedokázal rozhořčit. "Dostal jsem tvůj vzkaz, že se za tebou mám stavit v Athaji, tak jsem tam vyrazil. Khajiiti to tam ale vypálili do základů. Nějak jsem se s uprchlíky dostal do sousední vesnice, a tam mi někdo řekl, že jsi byl zabit."

A tys tomu jen tak uvěřil? neodpustil si Jurus posměšek.

Ten chlápek budil dojem, že o tobě leccos ví. Byl to písař Stavebního výboru pána Vanecha, říkal si Reglius. Tvrdil, že jsi mu navrhl, aby vyrazil do Valenského lesa a trochu si přivydělal na válce.

Ach, ano, řekl Jurus po krátkém zamyšlení. "Teď si to jméno vybavuji. No, mít tu zástupce dvou císařských stavebních výborů se může pro obchod vcelku hodit. Musíme jen sladit naše nabídky, a všechno by mělo být v pořádku." Reglius je mrtvý, řekl Scotti. "Ale mám jeho smlouvy ze Stavebního výboru pána Vanecha."

Tak to je ještě lepší, vydechl se zaujetím Jurus. "Neměl jsem ani tušení, že jsi takhle nelítostný protivník, Decume Scotti. Ano, tohle nám při jednání se Silvenarem zaručeně pomůže. Už jsem ti představil tady Bastha?"

Scotti si bosmerovu přítomnost uvědomoval jen mlhavě, což bylo vzhledem k tomu, že jeho rozměry rozhodně nebyly zanedbáníhodné, poněkud zvláštní. Nyní se na Bastha překvapeně zahleděl a nepatrně pokývl hlavou. Přišlo mu téměř neuvěřitelné, že ani ne před hodinou požádal Silvenara o bezpečný průchod přes hranice zpět do Cyrodiilu. Když pomyslel na obchody s Jurem, kde v jednom měl vydělávat na válce Valenského lesa s Elswyrem a ve druhém s Letním ostrovem, připadalo mu, že se to celé děje někomu jinému.

Mluvili jsme s tvým přítelem o Silvenarovi, pronesl Basth a odložil skopovou kýtu, kterou se zrovna krmil. "Nečekám, že by se k tobě doneslo něco o jeho osobnosti."

Něco ano, ale nic zvláštního. Mám tušení, že jedná o velmi důležitého a velmi podivného muže.

Je to představitel svého lidu, právně, tělesně i duševně, vysvětlil Jurus, kterého trochu dráždil nedostatek obecného rozhledu jeho nového partnera. "Pokud jsou jeho soukmenovci zdraví, je zdravý i on. Když mezi nimi převládají ženy, je zženštilý. Pokud volají po jídle, obchodu nebo ukončení zahraničního vměšování, chce to také, a podle toho upraví zákony. V podstatě je to despota, ale lidový despota."

To zní, pronesl Scotti, hledaje vhodné slovo, "jako... nesmysl."

Možná je to nesmysl, pokrčil Basth rameny. "Silvenar je však hlasem lidu a jako takový má mnoho práv, a to včetně práva na poskytování zahraničních budov a uzavírání obchodních dohod. Není důležité, jestli tomu věříš. Prostě o Silvenarovi uvažuj jako o jednom z vašich pomatených císařů, jako je například Pelagius. Nás se teď hlavně týká ten problém, že od té doby, co je Valenský les pod útokem z obou stran, Silvenar nedůvěřuje cizincům. Doufá, že císař zasáhne a válku zastaví. A spolu s ním v to doufá i veškerý jeho lid."

A zasáhne? zeptal se Scotti.

Víš stejně dobře jako my, že císař poslední dobou není ve své kůži, Jurus nenuceně sáhnul do Regliova vaku a vytáhl odtamtud smlouvy. "Kdo ví, jak se rozhodne? To není naše věc, ale tahle požehnání od starého dobrého Reglia nám naši práci značně usnadní."

Potom probírali, jak se večer představí Silvenarovi. Scotti neustále jedl, ale ani zdaleka toho nedokázal spořádat tolik jako Jurus nebo Basth. Když za horami vyšlo slunce a jeho paprsky začaly prosvítat křišťálovými stěnami hostince, odešli ti dva do paláce, kde jim byly vzhledem k jejich současnému diplomatickému jednání se Silvenarem poskytnuty komnaty. Scotti se odebral do svého pokoje. Měl v plánu zůstat ještě chvíli vzhůru a popřemýšlet o Jurových plánech, aby přišel na jeho případné nedostatky. Ale jakmile se dotkl studené měkké postele, okamžitě usnul.

Když se příštího odpoledne Scotti probudil, byl opět ve své kůži. Jinými slovy, nedávná kuráž byla ty tam. Posledních několik týdnů v podstatě jen bojoval o přežití. Dostal se na pokraj vyčerpání, napadlo ho několik šelem z džungle, hladověl, málem utonul a musel se účastnit rozhovoru o starobylé aldmerské poezii. Rozmluva, kterou vedl s Jurem a Basthem o tom, jak Silvenara přimět k podepsání smluv, dávala v tomto světle naprosto bez debat smysl. Scotti se oblékl do svých starých ošuntělých šatů a sešel dolů po schodech, aby sehnal něco k jídlu a našel si klidné místo k přemýšlení. Konečně jsi vzhůru, houkl na něj Basth, jakmile jej uviděl. "Měli bychom zajít do paláce."

Ted? povzdechl si Schotti. "Koukni na mě, potřebuju nové šaty. Takhle by se člověk neměl obléknout, ani kdyby si chtěl jen zašpásovat se šlapkou, a já mám jít jednat se samotným hlasem lidu z Valenského lesa. Ani jsem se nevykoupal."

Otdedka o sobě musíš přestat přemýšlet jako o písaři a musíš se stát studentem obchodních záležitostí, řekl Liodes Jurus nadneseně, vzal Scottiho za ruku a vyvedl jej ven, na sluncem zalitou hlavní třídu. "Prvním pravidlem je, že se musíš naučit poznat, co pro svého budoucího zákazníka představuješ. A jaký přístup se k tobě nejlépe hodí. Nemůžeš ho oslnit okázalou módou a vybranými způsoby, můj milý, a kdyby ses o to pokoušel, mohlo by to pro tebe mít nedozírné následky. V tomhle mi věř. Do paláce bylo kromě mě a Bastha pozváno ještě několik dalších hostů, ale ti udělali tu chybu, že působí příliš formálně a na míle daleko z nich sálá touha po uzavření obchodu. Nikdy u Silvenara slyšení nedostanou, ale my jsme už od počátečního odmítnutí zůstali odměřeni. Poflakoval jsem se kolem dvora, šířil zvěsti o životě v císařském městě, měl uši na špičkách, užíval jsem si procházek a pil a jedl vše, co mi kdo dal. Troufám si tvrdit, že jsem tu pár liber přibral. Zpráva, kterou jsme tím vyslali, je jasná: Je v jeho, nikoli v našem, nejlepší zájmu se s námi setkat."

Náš plán vyšel, dodal Basth. "Když jsem jejich ministrovi řekl, že přijel oficiální zástupce našeho dvora a že bychom mu chtěli sjednat slyšení přinejmenším na dnešní ráno, řekli nám, že tě tam máme zavést rovnou."

Nemáme tedy zpoždění?, zeptal se Scotti.

Značné, zasmál se Jurus. "Ale to je také součást naší role. "Lehký nezáměr. Nezapomeň, že nesmíš Silvenara zmást obvyklou vznešeností. Je myslí obyčejného lidu. Když se toho budeš držet, pochopíš, jak s ním jednat a jak si jej získat." Jurus několik posledních minut jejich procházky strávil vysvětlováním svých teorií o tom, co Valenský les potřebuje, kolik toho potřebuje a za jaké ceny. Byla to ohromující čísla, šlo o mnohem více staveb za mnohem vyšší ceny, než o jakých kdy Scotti jednal. Naslouchal pozorně a nechal na sebe působit kouzlo Silvenaru. Sklo a květiny, hřmící vítr a nádherný klid. Když dorazili k paláci, Decumus Scotti strnul úžasem. Jurus se na něj krátce podíval a pak se rozesmál.

Je, to trochu podivné, co?

To tedy bylo. K nebi se tyčily šarlatové pokroucené věže, jako by chtěly zabránit východu slunce. Květ velikosti vesnice, kde dvořané a služebnictvo ze všeho nejvíce připomínali hmyz, jenž tu saje jeho nektar. Když ti tři přešli po klenutém mostě připomínajícím okvětní lístek, dostali se mezi nesouměrné zdi paláce. Tam, kde se oblouky dotýkaly, vznikla stinná hala nebo malá komnata. V místech, kde se od sebe odkláněly, se vytvořilo nádvoří. Nikde nebylo vidět žádné dveře a vypadalo to, že kdo se chce dostat k Silvenarovi, musí projít celou spirálou paláce, přes všechny síně, ložnice, jídelny, kolem hodnostářů, členů rodiny, hudebníků a též kolem velkého množství strážů.

Je to zajímavé místo, řekl Basth. "Ale nemají tu moc soukromí. To se samozřejmě k Silvenaru hodí."

Když po dvou hodinách od vstupu do paláce dorazili do vnitřní chodby, zastavily je s poklonou a máchnutím meče strážé. Máme slyšení u Silvenara, řekl trpělivě Jurus. "Tohle je pan Decumus Scotti, oficiální zástupce císařského dvora." Jeden ze strážců odešel dolů do boční chodby a o okamžik později se vrátil s vysokým hrdým bosmerem, oděným ve volném rouchu z mozaikovitě kůže. Byl to ministr obchodu: "Silvenar si přeje mluvit s pánem Decumem Scottim o samotě."

Nebyl tu žádný prostor k dohadování nebo prokázání obav, proto Scotti vykročil vpřed, aniž by se třeba jen podíval směrem k Jurovi nebo Basthovi. Byl si jist, že by na jejich tvářích stejně uviděl pouze naučený výraz lehkého nezájmu. Následoval ministra do audienční síně a během toho si opakoval všechna fakta a postavy, o kterých jej Jurus zpravil. Snažil se vzpomenout, jaký postoj a výraz má zaujmout.

Silvenerova audienční síň byla obrovská hala, jejíž zdi se skláněly do oblouků a u stropu se navzájem téměř dotýkaly. Průrvou více než sto metrů nad podlahou, přímo nad Silvenarem, který stál v oblaku mihotajícího šedého prachu, do místnosti prosvítaly tenké paprsky světla. Po všech neuvěřitelných podivnostech celého města i paláce vypadal samotný Silvenar naprosto obyčejně. Průměrný, docela pohledný, zkrátka běžný lesní elf s poněkud unaveným vzhledem, jakého jste mohli potkat v každém větším městě říše. Teprve když vystoupil na pódium, všiml si Scotti jedné zvláštnosti jeho vzezření. Byl velmi malý.

Musím si s tebou promluvit o samotě, řekl Silvenar překvapivě nepěstěným hlasem. "Mohl bych vidět tvé dokumenty?" Scotti mu předal prázdné smlouvy Stavebního výboru lorda Vanecha. Silvenar je prostudoval, přejel prsty po vytlačené císařské pečetě a pak je vrátil zpět. Najednou vypadal nesměle, díval se do země. "Na mém dvoře se zdržuje spousta podvodníků, kteří by rádi vydělali na válce. Měl jsem dojem, že ty i tvoji společníci patříte mezi ně, ty smlouvy však působí jako pravé."

A také jsou, řekl Scotti klidně. Silvenarův konverzační styl mu jeho roli ulehčoval, nemusel pronášet žádné formální pozdravy, žádné projevy úcty. Prostě mohl mluvit přesně tak, jak mu radil Jurus: "Možná bude lepší přejít rovnou k věci a promluvit si o cestách, jež je zapotřebí přebudovat, a také o přístavech, které Almerové zničili. Pak bych ti mohl poskytnout můj odhad nákladů na přestavbu a obnovení zásobení obchodních tras."

Proč se císař neodhodlal vyslat svého zástupce před dvěma lety, kdy válka s Elsweyrem začala? zeptal se Silvenar podrážděně.

Než Scotti odpověděl, na okamžik zapřemýšlel o všech prostých bosmerech, které ve Valenském lese potkal. Hrabiví, nejistí žoldáci, kteří ho doprovázeli od hranic. Opileční hodovníci a zkušení lučičtíci, jejichž úkolem bylo zabíjet obří hmyz v Havelské strži. Kapitán Balfix, ubohý napravený pirát. Vyděšení, nicméně stále doufající uprchlíci z Athaje a Grenostu. Šílený vražedný a nenasytný Divoký lovec z Vindisi. Tiší a zarputilí převozníci najatí Gryfem Mallonem. Zvrhlý a chamtivý Basth. Jestli má jejich celkovou povahu, povahu všech obyvatel téhle provincie, reprezentovat jedna bytost, jaká bude její osobnost? Scotti byl písařem z povolání i od přírody a vše instinktivně a s chladnou hlavou řadil a rovnal tak, aby to zapadalo do systému. Kdyby měl valenskou duši někam zařadit, kam by to bylo?

Odpověď jej napadla snad ještě předtím, než si položil otázku. Odmítavost.

Je mi líto, ale tenhle problém mě nezajímá, řekl Scotti. "Mohli bychom se teď vrátit k našemu obchodu?"

Celé odpoledne se Scotti se Silvenarem bavili o naléhavých záležitostech Valenského lesa. Každá dohoda byla vyplněna a podepsána. Bylo toho zapotřebí opravdu mnoho a k tomu se přidaly náklady spojené s dodatky smluv a dodatky dodatků, kterými byly zcela popsány okraje dokumentů. Od několika smluv se také muselo odstoupit. Scotti si neustále udržoval svou masku lehkého nezájmu, zjistil však, že jednání se Silvenarem není tak jednoduché jako dohadování s rozmrzelým dítětem. Hlas lidu měl velmi dobré povědomí o běžných záležitostech každodenního života, ať už se jednalo o přínos rybolovu, výhody obchodu či o podmínky ve všech městech a lesích svěřené provincie.

Zítřejší večer se bude konat hostina na oslavu naší dohody, řekl nakonec Silvenar.

Lepší by bylo uspořádat to dnes večer, odvětil Scotti. "Zítřejší bychom měli odjet se smlouvami zpět do Cyrodiilu a musíme se bezpečně dostat k hranicím. Raději bychom neměli ztrácet čas."

Ujednáno, řekl Silvenar a zavolal si ministra obchodu, aby smlouvy vybavil pečetěmi a připravil hostinu. Scotti opustil místnost a u východu se střetl s Basthem s Jurem. V jejich tvářích bylo znát napětí, jak se příliš dlouho snažili udržovat zdání lhovosti. Jakmile se dostali z dohledu stráží, začali doléhat na Scottiho, aby jim vše vyprávěl. Když jim ukázal smlouvy, začal Basth slzet radostí. Překvapil tě Silvenar něčím? zeptal se Jurus.

Nečekal jsem, že budu dvakrát vyšší než on.

Opravdu? Jurus vypadal poněkud vyvedený z míry. To se musel od chvíle, kdy jsem se snažil s ním sjednat slyšení, pěkně srazit. Možná je nakonec na tom nesmyslu o obrazu jeho lidu něco pravdy."